

Krabat

Převyprávění knihy Čarodějův učeň
od Otfrieda Preußlera

Krabat

První rok

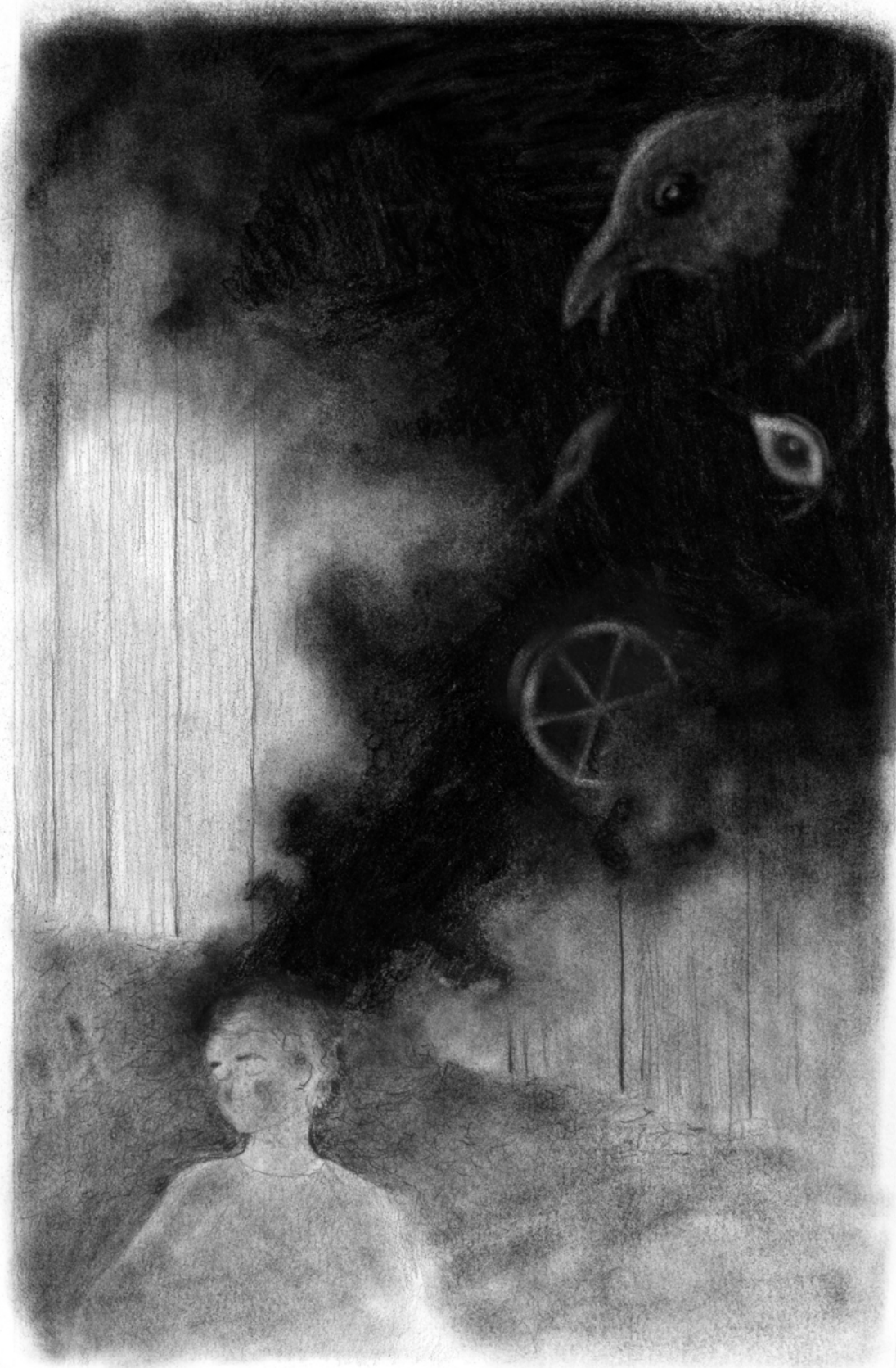
751

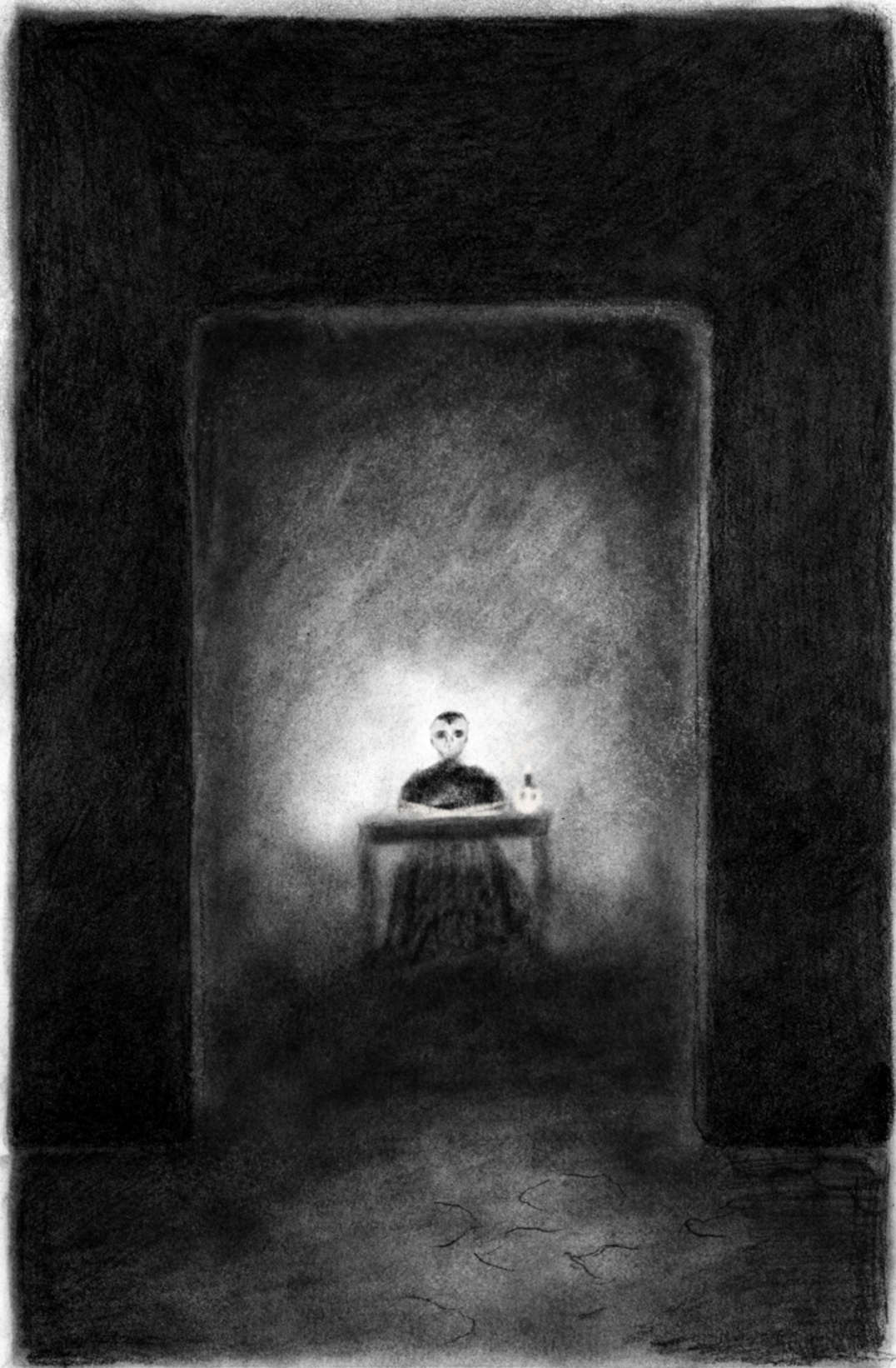
Před asi čtyřmi sty lety kdy panovala 30. letá válka se Evropou šířil mor. Teprve čtrnáctiletý sirotek jménem Krabat se spolu s dalšími dvěma chlapci táhl od vesnice k vesnici. Byl to čas mezi Novým rokem a svátkem Tří Králů. Byli přestrojeni právě za tři krále a na hlavách nesli slaměné věnce jako koruny. Krabat šel uprostřed a chlapec před ním nesl hrdě betlémské světlo. Třetí sirotek, ten nejmladší byl veselý chlapec jménem Loboš, který dělal krále mouřenínů. Proto si každé ráno mazal tváře sazemi. Svým zpěvem se snažili dostat nějaké peníze nebo alespoň jídlo.

Jedné noci spali na slámě ve staré stodole. Krabatovi se oné noci zdál podivný sen. Z dále slyšel jeho jméno. „Krabate.“ a znovu „Krabate. Přijď do Černého Chlumce do mlýna a nebude to ke tvé škodě.“ Řekl temný hlas. Chlapec ve snu uviděl strom, na kterém sedělo jedenáct černých havranů. Celé mu to přišlo zvláštní, ale nechal to být a dalšího dne pokračoval s kamarády do další vesnice. Druhou noc se ale sen opakoval, a opět slyšel ten temný hlas, který ho volal do mlýna u Černého Chlumce.

Následující ráno opustil Krabat chlapce bez rozloučení. Stihl se zeptat mlynáře, kde by mohl Černý Chlumec být. Ten ho poslal do Lípy u Vojířického lesa. Tam prý je vesnice, která se tak jmenuje. Vyrazil tedy na cestu a vesnici po vesnici se vyptával kudy dál. Cesta v mrazu byla dlouhá a těžká, ale po pár dnech se mu podařilo se setměním vesnici najít. Pár vesničanů ho cestou varovalo. „Nechod’ tam chlapče. V Mlýně na Blatech se dějí podivné a nebezpečné věci.“ Krabat na chvíli znejistil, ale rozhodl se pokračovat. Přece se nebude bát, řekl si.

V malém údolí se nacházel starý mlýn. Všude byla tma a z dále vypadal opuštěně, když se ale Krabat přiblížil spatřil světlo v jednom okně. Šel tedy do mlýna, ke dveřím. Když zaklepal, dveře se pootevřely. S nataženou rukou je pomalu otevřel. Světnice byla tmavá, ale na jejím konci viděl pruh světla. Vešel dovnitř a s nádechem nabral sílu jít dál.

Krabat se jedním koutkem oka podíval za roh, odkud světlo šlo. Na konci chodby byly otevřené dveře do místnosti. Krabat se pokusil více soustředit svůj zrak. Světnice byla osvětlená plamenem svíčky, která byla přilepená na lidské lebce. Ta stála na stole. Za stolem seděl muž, hlavu měl sklopenou, četl z velké tlusté knihy ležící před ním.

„Čekal jsem na tebe,” řekl muž najednou a zvedl hlavu. Chlapec se jeho tváře lekl, přes pravé oko měl černou pásku a jeho levé oko bylo bíle zakalené. Muž se představil jako Mistr a potom nabídl Krabatovi práci jako učeň ve mlýně. Bude mlít mouku a učit se dalším věcem. Tak to Mistr pravil. Krabat s nabídkou souhlasil a podali si s mlynářem na stvrzení ruku. V tom okamžiku se v domě ozval dutý hluk, skřípot a třásla se podlaha. Mistr zvolal s úsměvem. „Mlín! Už zase mele.”

Mlynář pak zavedl chlapce na půdu, kde bude spát on i ostatní chasníci. Na Krabata tam už čekala připravená postel a na židli vedle ní oblečení.

Krabat se hned pokusil usnout, ale po chvíli ho něco probudilo. Otočil se a nad sebou viděl jedenáct bílých postav - chasníci. Vypadali jako strašidla. Nejdříve se představil stárek Tonda, a po něm ho všichni následovali. Michal, Merten, Kito, Āndruš, Liško, a také silnější a koktavý Jura se představil.

Hned první pracovní den zavedl Mistr Krabata do mlýnice a dal mu první úkol. „Vymeteš všechnu mouku!“ Pak Mistr odešel. Krabat se dal hned do práce, ale ať dělal co dělal, mouky se nešlo zbavit. Všude se tvořila moučná oblaka a chlapci to nešlo na rozum. Před polednem ho všechno bolelo a byl vyčerpaný. Přišel se za ním podívat Tonda, který mu řekl ať už toho nechá a přistoupil k mladíkovi. Mával kolem něj rukou a všechna mouka zmizela.

Práce ve mlýně byla pro Krabata těžká a vyčerpávající. Mistr mu dával opravdu zabrat. Pracoval spolu s ostatními chasníky, ale ti práci k jeho údivu zvládali překvapivě dobře. Jakoby pro ně velké pytle s moukou nebyly vůbec těžké. Každý večer Krabat padl únavou do slaměné postele.

Po pár dnech už se Krabat nemohl skoro ani narovnat. Jedno odpoledne, když chasníci odnášeli pytle s moukou, přišel k chlapci stárek Tonda a položil mu ruku kolem ramen. „Nevzdávej to Krabate,” řekl a v ten moment se do Krabata vlila neskutečná síla a bolest zmizel. Potom ho ale ujistil, že se o tom nesmí dozvědět Mistr ani chasník Lyško.

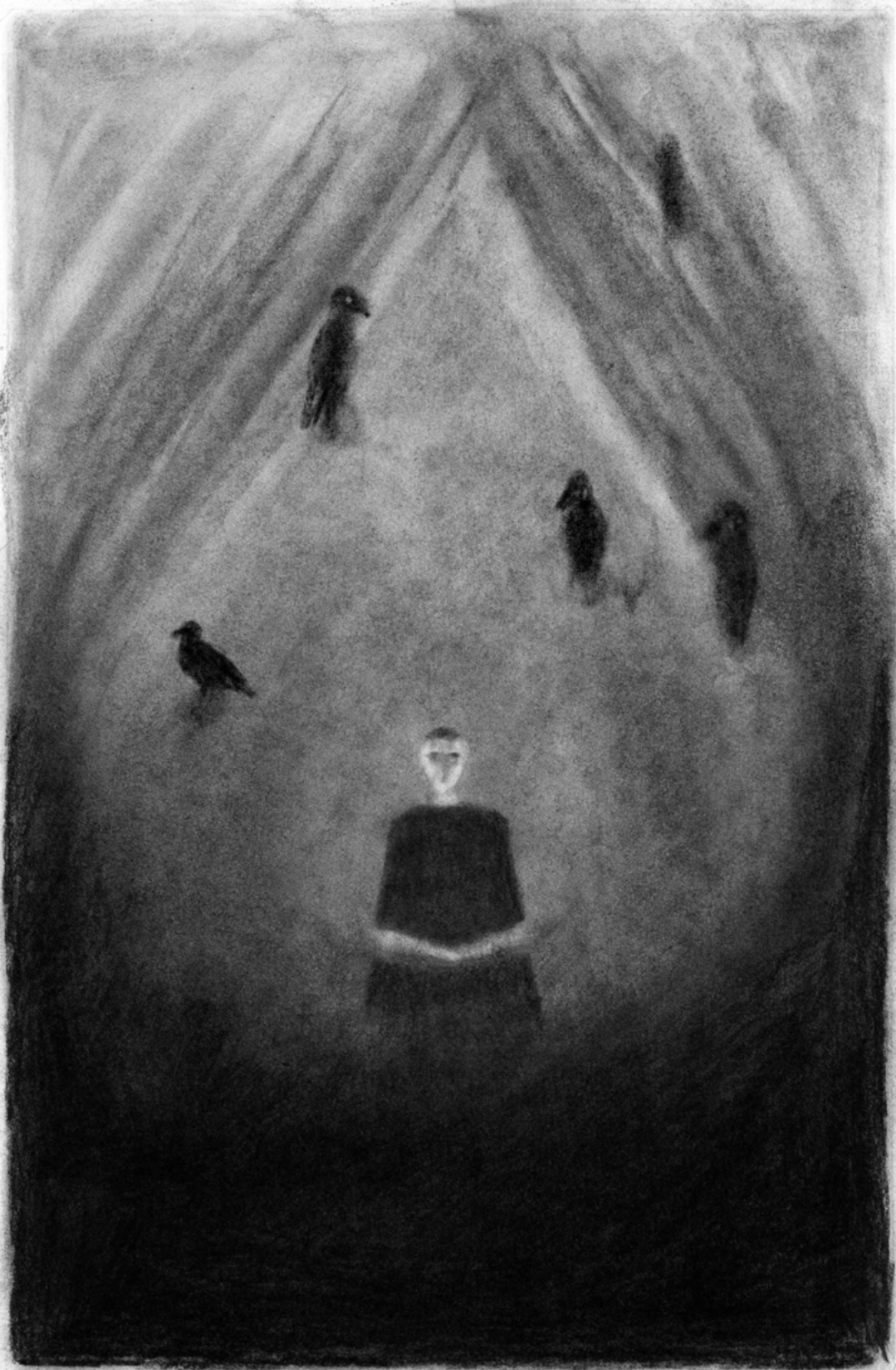
Zima pomalu utíkala a práce ve mlýně se táhla. Každé ráno museli chasníci vysekávat led ze zamrzlého mlýnského kola. Krabat také jezdil často s Tondou a ostatními do lesa kácet stromy. A tak plynul pomalu čas a Krabat se kolikrát zamýšlel nad podivnostmi, které se v Černém mlýně na Blatech dějí. Přišlo mu třeba zvláštní, že za celou dobu co tu pracuje, mlýn nenavštívil ani jeden zákazník. Ale přesto se každý den mlýnské kolo točilo a pytle se plnily ječmenem a ovsem.

Jednou v noci Kranata probudil děsivý sen a náhle se zarazil, když zjistil, že na půdě nikdo není. Slyšel ale zvuky zvenčí a proto se šel podívat z okna. Venku na dvoře viděl velká černý povoz, zapřažený do šestispřeží. Koně byli černí jako havrani. V kočáru seděla postava také v černém s kloboukem na kterém bylo rudé kohoutí brko. Chasníci běhali z domu ke kočáru, vykládali pytle, vlekli je do mlýnice a hned zase zpátky k vozu. Všechno probíhalo v tichosti.

Krabata překvapilo, když mezi chasníky uviděl pracovat i samotného Mistra. Ten ve mlýně zatím neodvedl žádnou práci, a teď pracoval jako by mu šlo o život.

Cizinec odjel při prvním zakokrhání. To chlapce probudilo a běžel se schovat do postele pod peřinu. Chasníci se pomalu vrátili a hned zalehli, nemluvili. Jen Kito zamumlal. „Prokletá čertovská práce.“

Dalšího dne byli všichni unavení. Krabat přišel za Tondou a chtěl vědět co se ve mlýně děje. Myslel si, že z něj ostatní dělají blázna. Tonda mu ale pověděl, že všechno chce svůj čas a že již brzy se dozví jak je to s Mistrem a mlýnem doopravdy.

Jednoho večer ne Velký pátek leželi chasníci na půdě a odpočívali po dalším dlouhém pracovním dni. Krabat pomalu usínal a najednou uslyšel svoje jméno. Bylo to jako z toho snu o Mlýně na Blatech. Jenže tentokrát nezněl Mistrům hlas v Krabatově hlavě. Chlapec se probudil, posadil a své jméno uslyšel zase. Oblékl se tedy a pospíchal dolů do domu. Když otevřel dveře do Černé komory, uviděl Mistra. Seděl za stolem a stejně jako když ho viděl poprvé, ležela před ním velká tlustá kniha a vedle ní lidská lebka s červenou svíčkou. Nebyl ve světnici ale sám. Okolo něj a nad ním sedělo jedenáct černých havranů.

„Čtvrt roku jsi ve mlýně, Krabate. To byla tvá zkušební doba. Ode dneška již nejsi pouze mlýnský chasník, ale i jeden z mých žáků,” řekl Mistr vážným tónem a hleděl Krabatovi do očí. Pak k němu přistoupil a dotkl se levou rukou jeho levé paže. Krabat ucítil děs, cítil jak se pomalu začíná zmenšovat. Stával se menším a menším. Po těle mu začali růst havraní brka, nos se mu protahoval do zobáku a nohy se změnilly v pařáty. Byl z něj havran. Poskakoval po prkenné podlaze kolem Mistra. Ten náhle tleskl. „Huš na tyč!” zvolal a chlapec v těle havrana začal mávat křídly až se nakonec vznesl. Chvilku poletoval po místnosti až se dostal k jedné volné tyči a pevně se jí chytil pařáty.

Mistr se k němu otočil a přistoupil o kousek blíže. „Krabate! Toto je Černá škola a učíme se tu umění všech umění. Vidíš tuto knihu?” a ukázal na velkou knihu obalenou v kůži ležící na stole. „To je Koraktor a představuje Moc Pekel. Jsou v ní všechna zaříkadla. Ty ani nikdo jiný z učňů z ní číst nesmíte, to je zapovězeno. A pokud by si mě chtěl oklamat, moc by si na to doplatil. To si pamatuj.

Další den na Bílou sobotu nemusel nikdo pracovat. Krabat sám se divil, ale využil volného času a uposlechl Jurových instrukcí ať se jde prospat. Prý musí mít dost síly. Probudil ho až zase Jura na večeri. Všichni chasníci seděli u stolu a hltali jídlo, jako by ho dlouho neměli vidět.

Později za nimi přišel Mistr a rozdělil chasníky do dvojic. Krabat byl rád, protože skončil s Tondou. Všichni vyrazili ven, ale hned za mlýnem se rozdělili. Tonda nesl dvě příkrývky a začal Krabatovi vysvětlovat, jak se to všechno má. „Teď jdeme k Baumelově smrti. Musíme strávit Velkou noc na místě, kde přišel člověk násilně o život. Vždy ve dvou, pod širým nebem zapálíme oheň a nesmíme usnout. Ráno za rozbřesku uděláme jeden druhému na čele uhelné znamení.“ Vysvětlil stárek Tonda.

Celou noc pak spolu seděli u malého nenápadného ohně a povídali si o Mlýně na Blatech, kouzlech a černé škole. Když už Krabat myslel, že usne zazněly krajinnou zvuky zvonu a spolu s ním i dívčí hlas zpívající velikonoční píseň. Krabat zpozorněl, protože píseň znal z dětství. Vzpomněl si, že ji jako malý zpíval s rodiči v kostele. K jednomu dívčímu hlasu se přidaly další dívky, ale hlas předzpěvačky se Krabatovi líne nejvíce.

Následující hodinu seděli Krabat s Tondou v tichosti a poslouchali hlasy zpěvaček. „Znal jsem jednu dívku,” narovnal se Tonda. „Voršula. Byla krásná a milá. Ale znal jsem její jméno a to ji připravilo o život.” Krabat tomu všemu nerozuměl, ale pochopil, že Tonda nemá rušit. A tak poslouchal vyprávění o Tondovi a jeho dívce. Proč ale zemřela se nedozvěděl. Prý jí ale jednou nad ránem našli v potoce. Utopila se.

Ž tak plynul rok a v Mlýně na Blatech se nedělo nic zvláštního. Chasníci měli častěji volno a polehávali pod stromy. Mistr je stále učil kouzlům a Krabat se zlepšoval. Práce mu tak šla mnohem rychleji a snadněji.

Na podzim pracoval Krabat s Tondou, Kitem a Āndrušem na rašeliništi a v neďalekých lesích. Trávili tam niekoľik dní a Krabat bol rád za zmenu. Jura jim sebou zabalil dosť jedla, takže nešťradali. Jen Tonda sa začal chovať podivne, a od druhých sa viac strnil, keď ale videl Krabata, vždy sa pokúsil usmáť a svoje starosti pred ním skrýť.

Jak se blížilo období zimy a vánočních svátků, Krabat se mnohem více radoval. Ostatní chasníci s ním, ale radost tolik nesdíleli. Jednou přinesl utrženou větev cesmíny a položil ji s radostí doprostřed jídelního stolu. Když ho ale Kyto uviděl, začal po něm pokřikovat a rostlinu hodil do hořícího krbu. Všichni se na Krabata koukali s nepochopením. Dokonce i stárek Tonda se Krabata nezastal. Chasníci se mezi sebou častěji hádali a někdy i prali. Krabat přišel za Tondou a chtěl vědět co se děje.

„Přijde čas Krabate, kdy to co se ve mlýně děje, pochopíš,“ pak chlapec položil ruku okolo ramen. „Musíš na sebe dávat pozor a nesmíš důvěřovat Lyškovi ani Mistrovi. Rozumíš Krabate?“ zdůraznil.

Pár dní před Silvestrem Mistr zmizel a nikdo o něm ani nemluvil. Hádky mezi chasníky začaly být neúnosné. Krabat tomu všemu chtěl porozumět, ale nevěděl jak. Nikdo s ním o tom nechtěl mluvit.

Poslední večer téhož roku byli všichni zadumaní a tiše seděli na půdě každý na své posteli. Krabat si šel raději lehnout protože žndruš po něm pokřikoval. Tonda ho zastavil a řekl mladému učni ať jde raději spát. Potom když už Krabat usnul, přišel si k němu Tonda přisednout a položil mu ruku na čelo. „Spi Krabate a dobře se probud' do nového roku.“

Následovala prudká rána a výkřik, která všechny chasníky probudila. Krabat se vyřítil z postele a koukal kolem sebe. Nikdo se ale netvářil překvapeně. „Co se děje? Kde je Tonda?“ Vykřikl Krabat když viděl jeho postel prázdnou. Zároveň slyšel zvuky za dveřmi a chtěl se k nim vydat, ale přiběhl k němu Jura a Michal a vší silou ho dostali zpět do postele. „Spi Krabate.“ Prikázal mu Michal. „Vše...všechno bude dobrý, uvidíš.“ Řekl koktavě Jura. Krabat nechápal, jak si mohou myslet, že usne po tom se slyšel za děsivé zvuky, ale hned jak ho položili na postel usnul.

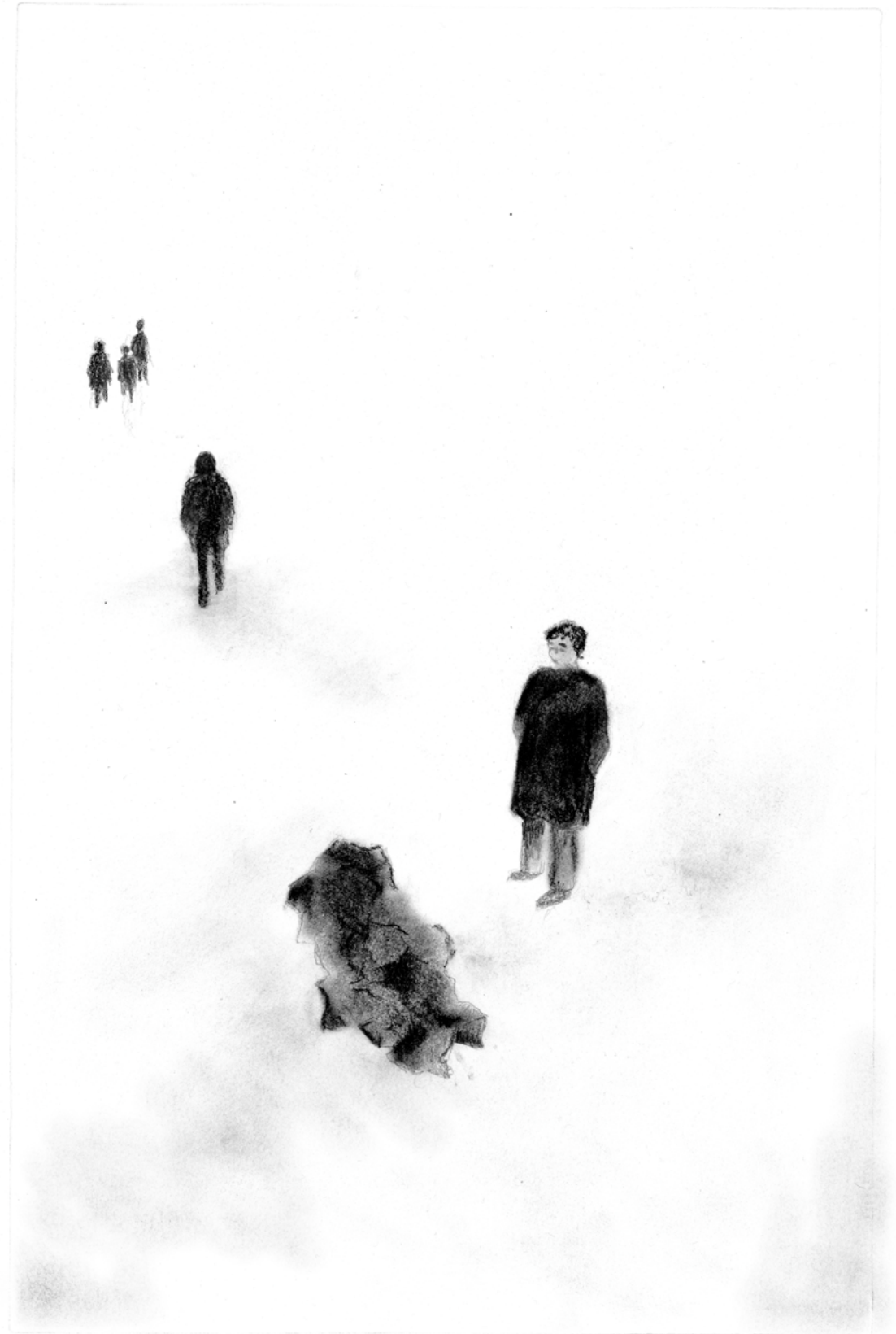

Když se na Nový rok probudil, všichni už seděli na postelích a svůj zrak upírali právě na něj. Ten si vzpomněl co se včera stalo a podíval se na Tondovu postel. Stále byla prázdná.

„Kde je Tonda?“ Zeptal se a podíval se na Michala. Ten nic neřekl a jen svůj pohled přesunul ke dveřím na půdu.

Krabat vstal a i když tušil něco zlého, šel pomalu ke dveřím. Za nim se postavil i Jura a Āndruš. Krabat pomalu otevřel dveře za kterými byla tma, ale světlo z půdy osvětlilo schody a kamennou podlahu pod nimi. Ležel na ní Tonda. Měl zlomený vaz.

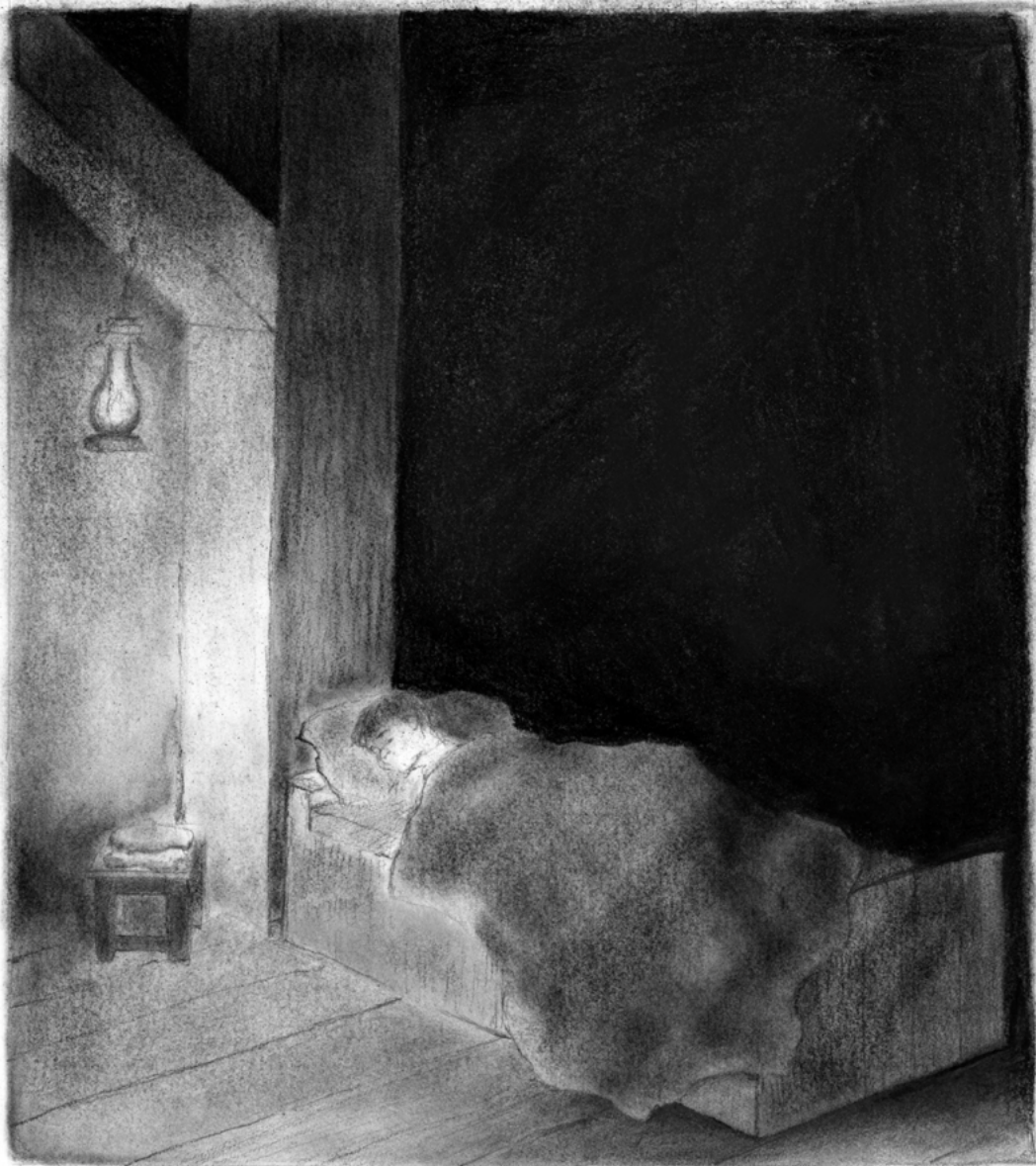
Ten stejný den se Jura o Tonda postaral. Svlékl ho z noční košile a umyl ho. Pak ho společně uložili do prkenné rakve. Krabat nevěděl kde ji vzali, a jindy by asi chtěl vědět, kde se vzala, ale myslel jen na Tonda. Ještě dopoledne ho chasníci odnesli na mýtinu v lese za blaty. Hrob byl již vykopaný. Nikdo se u Tonda ani nezdržel, jen Krabat zůstal a byl smutný. Neměl ani opravdový pohřeb říkal si. Bez pastora a bez kříže.

Druhý rok

Dalších pár dní se Mistr ve mlýně stále neukázal. Chasníci o Tondově smrti nemluvili a pár dní ani nepracovali. Až jednou večer přišel do mlýna mistr. Spráskl rukama. „Tak chásko, jdeme pracovat.“

Tu noc pracovali jak o závod. Mleli a mleli až se z nich pot stékal. Mistr jim nedal ani chvíli oddechu a naopak na ně pokřikoval. „Chásko marná. Dělejte! Neválejte se.“

Mistr propustil všech jedenáct chasníků až po půlnoci. Pomalu se vlekli do schodů na půdu, a když vešli do své ložnice, uviděli že v posteli kde dříve spal Tonda, ležel jiný chlapec. Jako i před rokem Krabata i tohoto nového učně probudil. Michal se za všechny představil protože byl po Tondovi nový stárek. Chlapec měl zrzavé vlasy a jmenoval se Vítek. Byl vysoký a hubený. Jura hned prohodil, že musí pořádně jíst.

V mlýně běžel čas dál, Krabat se stal po prvním zkušebním roce pravý chasník. Stále ale musel myslet na Tonda a nechápal proč zemřel. Dvakrát se mu o něm zdálo. Slyšel jeho hlas jak ho volá a potom v dáli viděl postavu jak se ztrácí. Běžel za ní, ale nedostihl jí.

Tentýž sen se mu zdál i po třetí. Byl na hustě zarostlé louce a nohy se mu bořili do bláta. Viděl ale postavu v dáli a věděl, že je to Tonda. Postava odcházela a mizela v mlze a Krabat se vši silou snažil postavu doběhnout. Nakonec se přibližoval blíž a blíž až nakonec uviděl, že se Tonda zastavil. Chtěl jít přímo k němu, ale na poslední chvíli se zastavil. Přímo před ním byla velká hluboká propast.

„Krabate,“ promluvil známý hlas. „Musíš mě přestat hledat. Já jsem na svém břehu a ty musíš zůstat na tom tvém.“

„Já chci ale vědět co se ti stalo. V mlýně mi nikdo nic neřekne.“

„Krabate, v mlýně je jeden člověk, kterému můžeš důvěřovat a kdo ti pomůže.“

„Kdo?“ zeptal se Krabat.

„Důvěřuj tomu kdo na tebe ráno jako první promluví.“
Dořekl Tonda a nakonec se otočil ztratil se v mlze.

Krabata probudilo, jak s ním někdo třese.

„Krabate!“

„Krabate! Vzbud' se. Zněly hlasy a Krabat konečně otevřel oči. Nad ním stáli Jura a Michal. Vzpomněl si na to co mu řekl Tonda a nevěděl kdo na něj promluvil jako první. Musel to být ale Michal, říkal si. Koktavý Jura určitě ne.

Jako loni tak i letos museli na Bílou sobotu přečkat noc na místě, kde někdo násilnou smrtí přišel o život. Tentokrát byl s Krabatem hloupý Jura. Krabat byl docela rád, protože malém musel být s Lyškem a to se mu dvakrát nezamlouvalo.

Krabat poprosil Juru aby šli tam kam šel loni s Tondou. Doufal, že opět uslyší zpěv dívek.

Když dorazili ke kříži, posadili se a Jura rozdělal oheň a z šátku vyndal buchty co upekl. Za to byl Krabat moc rád, ale napjatě čekal, kdy uslyší zvony a zpěv. Opřel se zády o kámen a přemýšlel.

O půlnoci se rozezněly z nedaleké vesnice zvony. Krabat se probрал že svých myšlenek a svůj pohled upřel na vesnici. V dále viděl že z kostela začínají vycházet postavy v pláštích co nesou svíčky. A po chvíli se ke zvonům přidal ten jemný ale přesto hlasitý zpěv jedné dívky. Kantorky! Tak si ji Krabat pojmenoval. Představoval si jak asi může vypadat.

Chvíli s Jurou tiše poslouchali a Krabat opět ležel opřený. Napadlo ho, že by se za Kantorkou mohl podívat. Je to přeci kousek a uměl již díky černé škole opustit své tělo. Řekl si, že Jura si určitě ničeho nevšimne. Věděl že musí zavřít oči a soustředit svou mysl pryč ze svého těla. Chvíli ani nedoufal, že se mu to povede, ale nakonec stál nad svým tělem. Viděl jak Jura přikládá dřevo do ohně a viděl sám sebe opřeného o kámen.

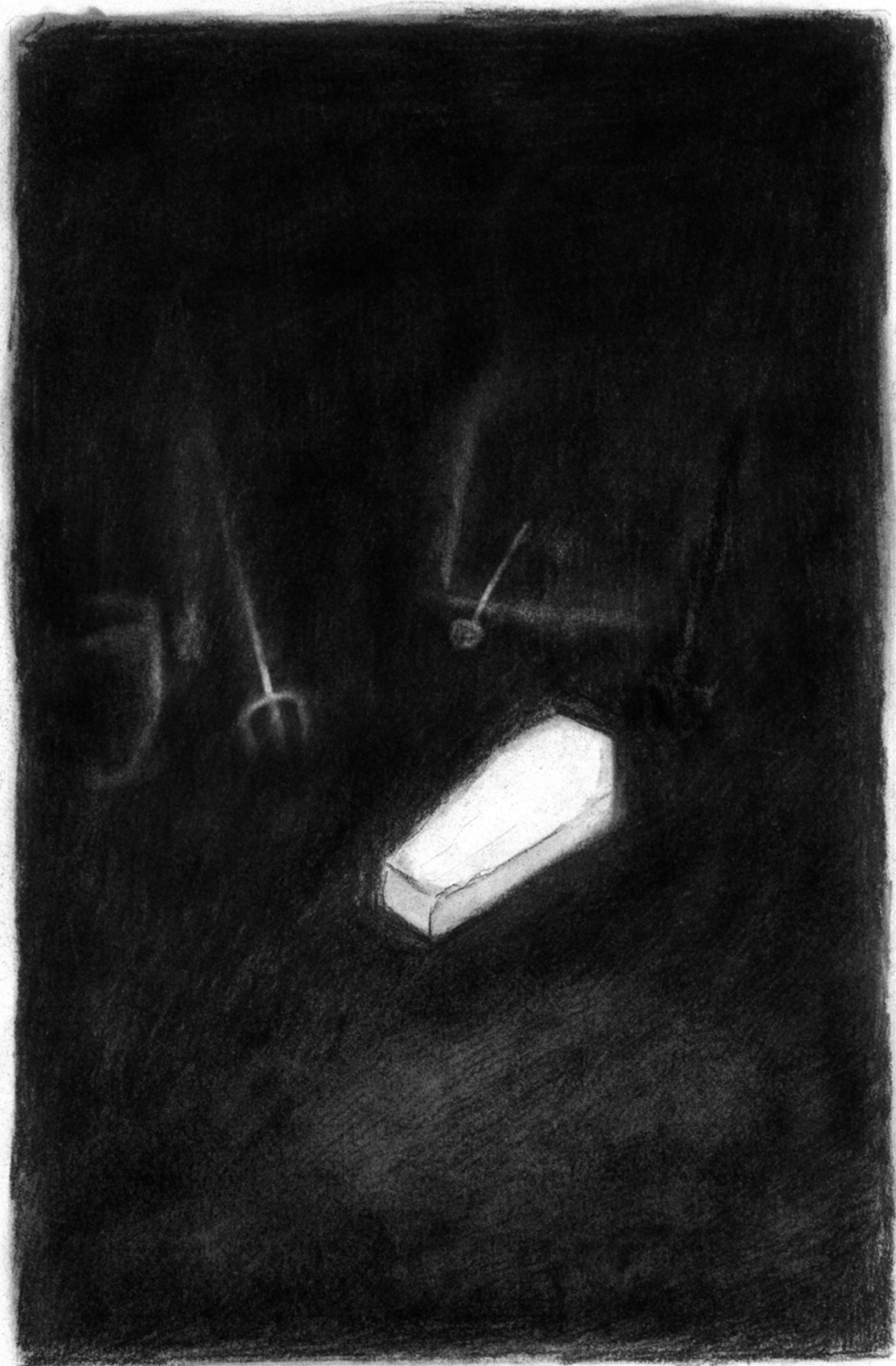
Vydal se tedy do vesnice, kde uviděl mnoho mladých dívek, jak nesou svíčky přes vesnici a u toho zpívají velikonoční písně. Krabat mezi nimi chodil a hledal jediný hlas. Spatřil ji! Přímo před ním byla mladá dívka nesoucí ten krásný hlas. Měla dlouhé světlé vlasy, bledý obličej a obrovské oči, kterými se dívala na svíčku co nesla. Krabat tam chtěl zůstat a jen se pozorovat její oči. Chvíli ho napadlo, že by utekl. Už se tomu nápadu poddával, ale najednou ucítil ostrou bolest na noze.

Probudil se. Jura stál nad ním a měl ruce přes pusou.

„Promiň Krabate, to jsem nechtěl. Chtěl jsem jen přidat další dřevo do ohně.“ Omlouval se Jura. Krabat viděl jak mu na noze leží horký uhlík s rychle ho setřásl. Jura kolem něj stále pobíhal, ale Krabat myslel jen na Kantorku.

Práce v mlýně pokračovala a zapojovat se začal i nový učeň Vítek. Krabat nerad vzpomínal na své začátky, ale byl rád že mu tehdy pomohl Tonda. Novým stárkem se stal Michal a tak se také rozhodl Vítkovi trochu pomoci. Pár týdnů mu pomáhají procházelo a všiml si toho jen Krabat. Jednoho odpoledne zahlédl ale Lyško, jak Michal pokládá ruku na Vítkova záda. Nikoho nepřekvapilo, když Lyško šel tuto situaci vylíčit Mistrovi. Michal se tak okamžitě musel dostat k Mistrovi. Více než hodinu byl zavřený v černé komoře. Když ho Mistr propustil všichni byli nad jeho stavem zděšení. Měl zbičována záda plná krvavých ran.

Krabat se šel jedno ráno před koncem roku projít k Tondovu hrobu. Věděl, že by tam chodit neměl, ale nemohl si pomoci, protože to byl jeho jediný opravdovým přítel, kterého ve mlýně měl. Procházel se po lese a když se vracel do mlýna, všiml si, že stodola je otevřená. Něco Krabatovi říkalo, že by se tam měl jít podívat. Na zemi ležela stará prkenná rakev. Krabata přeběhl mráz po zádech a běžel pryč.

Téhož večera přecházel přes dvůr a v dáli viděl Michala, jak se odněkud vrací do mlýna. Táhl za sebou lopatu. Když uviděl Krabata, mávl na pozdrav rukou, sklopil hlavu a pokračoval v cestě.

Před koncem roku se nálada mezi chasníky opět zhoršila. Merten začal být obzvláště výbušný a popral se s Lyškem.

V noci na přelomu Nového roku se chasníci opět probudili po zaznění rány a výkřiku. Krabat byl i tentokrát překvapen a vyděšen, ale tentokrát to byl Merten kdo začal nahlas vzlykat.

Další ráno společně vstali a šli do domu do kuchyně. Na zemi ležel mrtvý Michal.

Třetí rok

Nový rok byl nejvíce těžký pro Mertena, protože Michal byl jeho bratr. Pořád byl někde zalezlý a s nikým nepromluvil.

Na svátek Tří králů se ve Mlýně na Blatech objevil opět Mistr a všichni museli pracovat celou noc. Když se vrátili na půdu, stál u postele Michala malý chlapec. Měl na sobě jeho starou košili, která mu byla velká. Krabat chlapce hned poznal. Byl to Loboš z Mučova, který dělal krále mouřenínů. Měl na sobě dokonce svou slaměnou korunu. Loboš ale Krabata nepoznal, protože byl prý moc starý.

Loboš do Mlýna na Blatech zapadl dobře, všichni ho měli rádi. Dokončení i Merten se na něj čas od času usmál. Jen Mistr ho několikrát upozornil na dodržovací kázně, protože byl Loboš moc hlasitý a všude strkal nos.

Krabat se rozhodl chlapci pomoci stejně, jako Tonda pomohl jemu. Věděl ale, že musí být opatrnější než Michal. Mistr ani Lyško se to neměli dozvědět. Když byl Loboš k smrti vyčerpaný, dodal mu Krabat sílu. Nakázal mu ale, že se to nikdo nesmí dozvědět a Loboš byl k jeho prospěchu dobrý herec a rád dělal před ostatními vyčerpaného. Nakonec uvěřil i tomu, že Krabat je ten stejný Krabat se kterým táhl od vesnici k vesnici a byli přestrojení za Tři krále.

Nastal konec února a Mertenovo chování se stále nezlepšilo. V černé škole se nesnažil a většinou kouzla ani nezkusil. Mistr s ním ale k překvapení všech měl hodně trpělivosti.

Po pár dnech Merten z mlýna dokonce zmizel. Rozhodl se utéct. Běžel a běžel, ale ať utíkal jakýmkoliv směrem vždy se objevil u Mlýna na Blatech. Zdálo se, že se mu cesta před nosem mění a neví kam běží.

Mistr si Mertena nešímal a prohlásil, že přijde nakonec k rozumu. Z Mlýnu na Blatech prý není úniku.

Když se Michalův bratr vrátil do mlýna po čtvrté, zdálo se že se možnosti útěku vzdal. Dokonce i Mistr ho pochválil. Jednou odpoledne po tom co Krabat s Āndrušem vyčistili mlýnské kolo přiběhl malý Loboš. Byl celý udýchaný a nemohl popadnout dech. Ukazoval na strom u potoka.

„Merten. Merten tam visí.“

„Kde?“ Proběhl k němu Krabat a položil mu ruku na rameno.

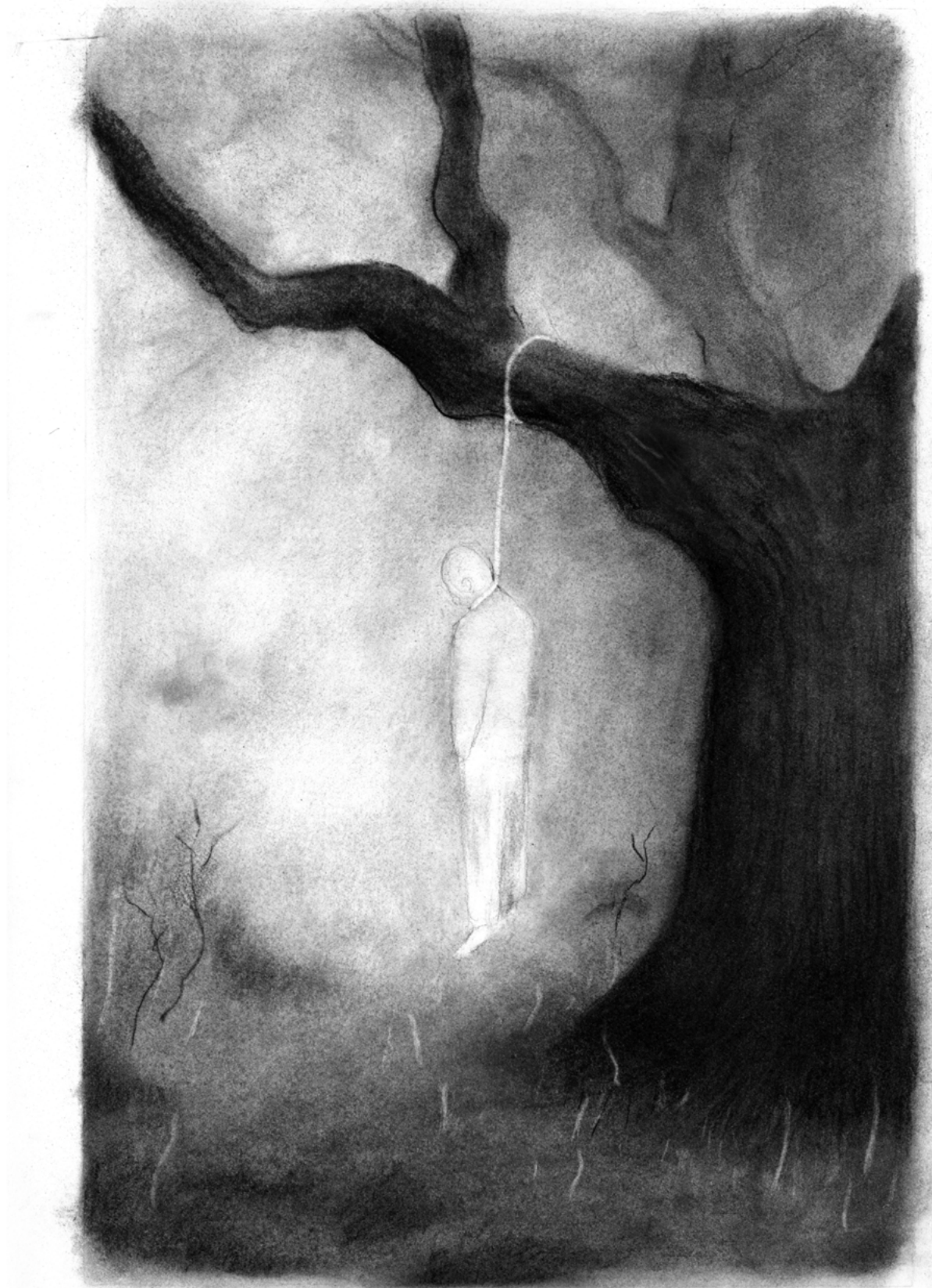
„Na stromě.“ Dořekl Loboš.

Krabat, Loboš, Āndruš a Kyto běželi k vysokému dubu u potoka. Na větvi visel oběšený Merten. Āndruš běžel rychleji a popadl Mertena za nohy a snažil se ho nadnést. Všichni se k němu seběhli a Krabat začal hledat po kapsách nůž, aby mohli přerézat lano.

„Ā dost!“ Vykřikl za nimi Mistr. Všichni chasníci padli na zem. Dokonce i Merten, který o pár okamžiků později začal kašlat a lapat po dechu.

„Pamatujte že jen já rozhoduji o tom kdy zemřete. Jen já!“

Mertena odnesli společně do mlýna. Ležel několik dní než se jednoho rána ukázal v mlýnici a začal s ostatními pracovat.

Již třetí rok se blížili Velikonoce a Krabat se jich nemohl dočkat. Poslední dny myslel jen na Kantorku a kdy ji zase uvidí. Několikrát se mu o ní zdálo a tak doufal, že bude mít příležitost ji znovu potkat.

Nebylo překvapení když s ním k Baupalově kříži šel malý Loboš. Byl to veselý kluk a dobrý společník. Krabata měl za vzor a rád ho poslouchal. Seděli společně u ohně a starší učeň se rozhodl vyprávět o Tondovi. Dělal mu dobře vzpomínat na svého kamaráda a jaký byl. Loboš poslouchal a ležel.

Když se o půlnoci rozezněly zvony a zpěv dívek, měl Krabat opět velkou touhu Kantorku spatřit. Věděl ale, že je to nebezpečné a přál se s ní setkat osobně. Nechtěl tady také nechat Loboše samotného. Rozhodl se ale Kantorku kontaktovat skrze svou mysl. Zavřel oči a opět se soustředil. Představil si Kantorku a začal k ní mluvit. „Kantorko, přijď zítra je studánce sama. Zůstaň za ostatními děvčaty. Někdo se s tebou chce setkat.“ Zprávu za noc v hlavě zopakovali několikrát.

Další den před rozbřeskem si s Lobošem nakreslili uhlová znamení na čelo. Vyrázili směrem k mlýnu a Krabat věděl, že se musí za chvíli potkat s Kantorkou. Když došli k rozcestí, začal Krabat nápadně hledat něco po kapsách. Řekl svému kamarádovi, že si u kříže nechal nůž, který je pro něj důležitý a vrátí se pro něj. Nakázal chlapci počkat u cesty.

Krabat běžel ke studánce a schoval se do křoví. Vyhlížel jestli neuvidí Kantorku a přepadly ho pochyby, zda zprávu dostala. Po chvíli se ale jako poslední objevila světlolvasá hubená dívka a učeň ji hned poznal. Když si byl jistý, že je nikdo nesleduje, vyšel z úkrytu a zamířil k dívce. Ta si tiše prozpěvovala, ale hned si chlapce všimla. Nezdálo se, že by ji jeho přítomnost překvapila. Naopak se usmála. Krabat se představil a Kantorka mu pověděla, že ho několikrát potkala ve snu, doufala také, že se setkají doopravdy. Chtěla se mu představit, ale to jí nedovolil. Nechtěl znát její pravé jméno. Věděl že je to nebezpečné.

Od velikonoc byl Krabat jako vyměněný. Stále byl zadumaný sám do sebe a myslel jen na Kantorku. Setkával se s ní ve snech a přál si víc a víc opustit Mlýn na Blatech.

Jedno odpoledne za ním přišel Lyško a chtěl vyzvídat. „Co se děje Krabate? Chováš se poslední dobou podivně. Nemáš náhodou nějakou dívku?“

„Já? Dívku? Kde bych k ní přišel? A k čemu by mi taková holka byla?“ Povídal Krabat a smál se nad Lyškovou otázkou.

„No, znal jsem jednoho, co na to chudák doplatil,“ poznamenal Lyško a odešel.

Krabat se rozhodl, že chce mlýn opustit. Nevěděl, jak to udělat, ale věděl že musí být dobrým v kouzlech. V černé škole se tak začal opravdu snažit a Mistr ho každou hodinu vychvaloval.

Od té doby se ale také Mistr začal o Krabata více zajímat a více ho sledovat.

Žni na podzim Krabat na dvou dívku nepřestal myslet. Byl naopak více neopatrný a všichni věděli, že se s ním něco děje.

Jedno odpoledne po obědě se chtěl vrátit do práce, když v tom ho Jura zarazil.

„Krabate!“ začal. „Musíš s tím přestat. Mohlo by se stát něco tobě i tvé dívce.“ Řekl vážným hlasem a Krabat si všiml něčeho zvláštního. Jura vůbec nekoktal.

„Co to povídáš Juro?“

„Ale co povídám? Myslíš že to nikdo nevidí? Myslí tu nejsi přítomný a v černé škole si předběhl skoro všechny. Vůbec nejsi opatrný.“

Krabat se nedokázal soustředit na to co říkal, ale jen na to, že mluví plyně. Byl koktavý Jura jen jeho přetvářka?

„A jak je možné, že ty najednou mluvíš normálně?“ Podotkl Krabat a Jura se začal ošívat.

„Dělat hloupého mi život v mlýně usnadňuje Krabate.“ Řekl a začal vysvětlovat jak to s mlýnem má. Jelikož ho mají všichni za hloupého, nikdo ho nepodezřívá. V černé škole předstírá chyby a přitom umí kouzlit ze všech chasníků nejlépe. Vysvětlil Krabatovi, že jeho chování vzbudilo v Mistrovi obavy a může na to doplatit jako Tonda a Míchal.

Společně se rozhodli z mlýna dostat. Jura mu pověděl, že ho může vysvobodit jen jeho dívka. Musí přijít na silvestra do mlýna a podstoupit zkoušku. Když uspěje všichni budou propuštěni z moci pekel, ale pokud neuspěje, zemře on i jeho dívka.

Jura začal ve volných chvílích Krabata doučovat kouzlem, která by mu mohla pomoci.

Krabat se celý podzim snažil zlepšit v kouzlech a odolnosti vůči Mistrovým zkouškám. Ten mu za odměnu dovolil navštěvovat Černý Chlumec, když byla nějaká veselka. Krabat tam moc chtěl, ale věděl že musí být opatrný. Mistr nesmí Kantorku poznat a dozvědět se její jméno. Díky návštěvám se s ní ale mohl setkat, tancovat a mluvit.

Rozhodl se zeptat Kantorky zda by byla ochotná ho vysvoboditele že služby ve Mlýně na Blatech. Vysvětlil jí co to obnáší a co se může stát, když neuspěje. Dívka ale bez zaváhání souhlasila a řekla že poslední den tohoto roku za ním přijde.

Ř tak nastal konec roku a Kantorka zaklepala na dveře od mlýna. Otevřel ji Mistr a zeptal se co tu pohledává.

„Jdu si pro svého chlapce.“ Řekla.

„Ř kdo je tvůj chlapec?“ Smál se hlasitě Mistr.

„Krabat pane. Můj chlapec je Krabat.“

Mistr vedl Kantorku do černé komory. Cestou se snažil vyzvědět dívčino jméno, ale Kantorka věděla, že jeho prozrazení by jí stalo život.

Mistr vešel do komory a vedl dívku před sebou.

„Aby si mohla se svým chlapcem odejít, musíš ho poznat mezi dvanácti muži. Jsi si jistá, že ho poznáš?“
Usmál se a ukázal Kantorce dvanáct černých havranů sedících na trámech.

Dívka vypadala překvapeně, ale začala chodit okolo každého z nich. Důkladně si každého prohlédla a u každého se zastavila. Až nakonec se postavila před jednoho z nich a otočila se k Mistrovi.

„To je on!“

Mistr stál jako přikovaný. Na zem přistálo dvanáct havranů a proměnili se zase do lidské podoby. Krabat stál vedle Kantorky.

„Prohrál si.“

Mistr zůstal v černé komoře stát. Krabat objal Kantorku kolem ramen a společně opustili mlýn. Přišli o svá kouzla, ale věděli, že Mistr dnes zemře a oni jsou volní.

Krabat

Převyprávění knihy Čarodějův učeň
od Otfrieda Preusslera

Krabat

Obrazové převyprávění legendy o Krabatovi,
podle Otfrieda Preusslera

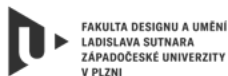
Ilustrace, text a grafická úprava: Eliška Berdychová

Bakalářská práce 2021/2022

Ateliér Mediální a didaktické ilustrace I.

Vedení: žk. mal. Renáta Fučíková

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

SUTNARKA

